

Kajuit. nieuws

Jaargang 53, nummer 3, Pasen 2012

*'Oecumene: over grenzen heen op verhaal komen in het
concrete leven van alledag'*

Mensen uit alle hoeken van de samenleving vormen samen de Communautaire Gemeenschap Oudezijds 100. Het KajuitNieuws is de spreekbuis van de gemeenschap die in de binnenstad van Amsterdam open en gastvrij is om de zorg voor elkaar te delen met anderen. Oudezijds 100 biedt concreet hulp door inloop, maatschappelijk werk, maatschappelijke opvang, begeleiding wonen en medische zorg aan onverzekerden. De woongemeenschap functioneert hierin als gezin en oefenschool die de hulpverlening ondersteunt.

Als werkplaats voor oecumenisch leven zoekt de gemeenschap juist wat ons in de Kerk samenbindt. De gemeenschap Spe Gaudentes is de kerngroep van de gemeenschap en draagt de dagelijkse verantwoordelijkheid. Veel leden van de gemeenschap voelen zich geroepen om te leven en te werken op Oudezijds 100 vanuit het evangelie van Jezus Christus.

Abonnement en informatie

Een abonnement op KajuitNieuws kan ieder moment ingaan. Neem contact met ons op en u krijgt KajuitNieuws thuisgestuurd. De richtprijs is € 8,50. Wilt u meer weten over onze gemeenschap? Neem een kijkje op onze website www.oudezijds100.nl of neem contact met ons op (zie achterzijde). We sturen u graag informatie toe.

Acceptgiro

U kunt ons helpen door voor ons te bidden, ons werk financieel te ondersteunen of als vrijwilliger met ons mee te werken in Amsterdam en Maria ter Claesze (Friesland). Met de bijgevoegde acceptgiro kunt u

- giften overmaken voor het KN-abonnement
- giften overmaken ten bate van ons werk

Productie

Dit nummer van KajuitNieuws werd opgemaakt en gedrukt bij Weevers Grafimedia te Vorden. Redactie en logistiek: Coby Aarnoudse tg, Jelte Gelderloos dg, zr Rosaliene Israël sg, zr Dorothea Mulder-Derks sg, Lobke Timmerman dg en Annette de Zwart dg.

INHOUDSOPGAVE

Vriendenbrief	3
Welkom en afscheid	7
Thema oecumene	8
Column Kruispost	16
Kroniek	17

Vriendenbrief

Op verhaal komen

Amsterdam, april 2012

Aan allen die betrokken zijn bij Gemeenschap Oudezijds 100,

Het zal een jaar of tien geleden zijn dat ik mijn vader vergezelde op een busreis naar Normandië, met name naar al die stranden en plaatsen die in juni 1944 het strijdtoneel van de geallieerde invasie hadden gevormd. We kwamen daarom ook op enorme, uitgestrekte begraafplaatsen waar duizenden jong gestorven mannen, onder uniforme witte kruisen - slechts de opschriften verschilden van elkaar - na hun dood nog steeds in het gelid bleven. Ik vroeg me af hoe het kwam, dat het kennelijk voor hun nabestaanden zo toch wel goed

was, dat hun zonen of echtgenoten aan de andere kant van de oceaan haast anoniem begraven waren. Dat ze niet hadden geëist dat de lichamen overgevologen werden naar huis, zodat er een eigen graf en eigen gedenksteen kon komen. Mijn voorzichtige conclusie was dat ik een product ben van een andere tijd, meer geïndividualiseerd, meer gericht op authenticiteit en zelfontplooiing, op mijn eigen wensen.

Oecumenische beweging

In de decennia na de oorlog is gepoogd om van de wereld een veilige eenheid te maken, door op allerlei gebieden te gaan samenwerken. Het is, denk ik, geen toeval dat de oecumenische beweging na de Tweede Wereldoorlog goed op gang kwam. De wereldoorlogen duiden op de verdeeldheid, verscheurdheid van de wereld, maar zo mocht het

in de kerk toch niet zijn, juist die moest een getuige van eenheid zijn.

Ook zou de wereld veiliger kunnen worden door mensen te leren zelf na te denken en verantwoordelijkheid te nemen voor keuzes, zodat een herhaling van het massale verschuilen achter 'Befehl ist Befehl' misschien voorkomen werd. Maar dat zelf denken en zelf beslissen leidt, tezamen met allerlei technische ontwikkelingen die plaatsvonden, tot een complexere en snelle wereld waarin van alles veel meer aanbod is dan vroeger en er daarom veel meer gekozen moet worden. Tolerantie c.q. onverschilligheid hebben het gewonnen van de verzuiling: 'Jouw keuze, als jij je daar prettig bij voelt, moet je dat vooral doen' verdrong 'In onze kringen doen wij dat niet'. Je kan zelf succesvol zijn zonder dat een ander vanzelfsprekend met je hoeft mee te delen en anderzijds zelf ten onder gaan zonder dat iemand je vanzelfsprekend uit de put gaat trekken. Als er bezuinigd moet worden, zijn solidariteit en vangnetten de sigaar.

Samenwerken willen we best, mits het ons wat oplevert en het ons niet te veel kost. Risico's van schade als gevolg van anderen falen of anders denken proberen we te voorkomen door de inzet van allerlei regels, meldpunten en controles. Ondertussen gaan we echter wel mee met mensen van wie we eigenlijk niet eens zeker zijn of we ze wel kunnen vertrouwen.

En toch zijn we niet volledig losgeslagen en hebben we nog steeds sterke behoefte aan verbinding met andere mensen, maar het zijn niet steeds weer dezelfde. De verbindingen zijn op het eerste gezicht minder dwingend en wat dynamischer, maar zolang ik weet dat ik *any moment* mijn omgeving weer kan 'ontvrienden' ben ik best tot veel bereid om er nú bij te horen.

Samenwerking

De bron van de naoorlogse oecumene, waarin grote kerkinstellingen met geunificeerde kerkmensen bij elkaar trachtten te komen, is daarom niet meer de enige bron. Ook de ontkerkelijking heeft geleid tot allerlei samenwerking, niet alleen op lokaal niveau. Het betreft weliswaar wat geforceerd, door efficiency gedreven samengaan, niettemin kan daar veel nieuws en bloeiends ontstaan. We kunnen het ook dichterbij huis zoeken: wat is dan het verhaal achter die moderne, veelal jonge mensen van

verschillende kerkelijke achtergrond in die oecumenische woon- en werkgemeenschap als Oudezijds 100?

Voor de één is het de persoonlijke (hoe kan het ook anders) verrijking, doordat je met mensen uit andere kerkelijke tradities samen het ochtend- en avondgebed bidt, elkaars liederen hoort en meezingt, gevoel krijgt voor de wijze waarop ieder zich tot God verhoudt. Dat God zich laat aanspreken met u, met gij en met jij. Dat je in onze kapel de tijd krijgt langzaam te wennen aan elkaars eigenheid en dat je in discussies ook geluiden hoort die haaks staan op je eigen denkbeelden, zonder dat meningen of bekeringen je worden opgelegd.

De één is blij dat onze orde van dienst eindelijk eens zegt 'zo zit het, dit is de volgorde, zo doen we het, punt' en er veel vastligt en is voorgeschreven. Een ander is blij dat precies diezelfde orde van dienst juist prettig veel ruimte tot persoonlijke invulling biedt.

Voor weer een ander is het het werk dat we doen, de praktische vertaalslag van je christen-zijn in het kleine stukje wereld waar

we wonen, een soort modern missiewerk. We zijn, om met historicus James Kennedy te spreken, een contrasterende gemeenschap in onze buurt en in onze kerk. Contrasterend genoeg dat wie ons opmerkt, ondanks alle neonreclames en de aantrekkingskracht van de buurt, eventjes verbaasd is en stilgezet wordt door de glimp van onze andere manier van leven.

Belangrijk voor iedereen is de verbinding met anderen: het voor kortere of langere tijd deel uitmaken van de gemeenschap van mensen die elkaar tot steun zijn, zowel bij levensvragen als bij alledaagse praktische probleempjes.

Pasen buiten

Oecumene is ook inleveren en soms wat pijn willen lijden. Zo zouden noch onze thuiskerk, noch communiteit en gemeenschap bestaan zonder Paasfeest en daarom horen wij in deze beide verbanden dat feest volledig te vieren. Een onmogelijkheid. Het compromis is dat we er daarom voor kiezen het ene jaar met name in de eigen thuiskerk (buiten) te vieren en het andere jaar met nadruk op de aanwezigheid in de gemeenschap (binnen). Pasen 2012 vieren we buiten, maar ook nu is de gemeenschap al vanaf Aswoensdag collectief bezig toe te leven naar Pasen, met als climax de intensieve week die begint met Palmzondag. Niemand in de gemeenschap, of je overtuigd christen bent of helemaal niet, niemand zal het ontgaan: via de gezamenlijke Seidermaaltijd en voetwassing op Witte Donderdag, de beleving van het lijden sterven en graflegging op de Goede Vrijdag, leidt die week tot het moment op Paaszondag waarop iedereen uit alle kerkafdelingen unaniem hetzelfde zegt, namelijk: 'Christus is opgestaan!'

Ik wens u alle goeds,

hr. Leo de Bruijn sr
prior

Welkom en afscheid

Welkom

In de afgelopen maanden heeft Oudezijds 100 er weer nieuwe bewoners bij gekregen, zoals Blanka met haar zoontjes Daniel en Dylan. In januari kwam ook Liselotte bij ons wonen, zij woont als vrijwilligster in het vaderhuis en houdt zich bezig met allerlei werkzaamheden: van de linnenkamer tot de crèche. Vanaf eind maart woont Iain in de gemeenschap, in de zomer gevolgd door zijn (nu nog) aanstaande echtgenote Celeste.

Afscheid

We hebben ook afscheid moeten nemen van veel mensen. Maïke heeft haar half jaar als vrijwilligster erop zitten en is weer vertrokken. Daniëlle is vanwege gezondheidsproblemen eerder naar huis gegaan en ook Segolene heeft inmiddels afscheid genomen.

Pieter-Bas en Clare en hun dochtertje Amy zijn begin januari naar Londen verhuisd.

Op 17 januari nam onze maatschappelijk werkster Bea afscheid. Na 19 jaar trouwe dienst mag ze gaan genieten van haar pensioen. Op de avond van haar afscheid werd ze, onder meer, toegezongen door haar collega's Piet en Zoya.

Dániel kwam bijna drie jaar geleden vanuit Hongarije op Oudezijds 100 wonen als diakonaal jaar vrijwilliger. Na een aantal jaren in de gemeenschap en in het drukke hart van Amsterdam, was hij toe aan een rustiger woonomgeving, die hij heeft gevonden in Hillegom. Hanne verlaat de gemeenschap na haar bruiloft om met haar man Rob in Noordwijkerhout te gaan wonen. Fatou heeft een paar maanden bij ons gewoond en is verhuisd naar elders in de hoofdstad en ook Mihaela woont inmiddels niet meer in het Vaderhuis.

Veni, vidi, foetsie

Op Oudezijds 100 zijn mensen als Bea, die jaren blijven, maar er zijn ook mensen die maar voor een paar dagen komen. Zo kwam Birgit drie dagen in februari voor haar maatschappelijke stage.

Thema oecumene

Meer dan ooit is de oecumene aangewezen op het lokale contact tussen christelijke (kerk)gemeenschappen. We zijn erg blij met de ontwikkeling die in dit opzicht gaande is in de Amsterdamse binnenstad. Eugene Brussee, diaken van de Nicolaasparochie in onze buurt, vertelt in dit themanummer over de plaats die de Nicolaasparochie in de buurt wil innemen. Hoe de oecumene betekenis kan krijgen in het alledaagse leven blijkt uit het interview met Joan Lena, lid van Oudezijds 100 met een oosters-orthodoxe achtergrond. Het recent gepubliceerde boek van Bert Dicou illustreert de uitstraling van voorbeeldfiguren op nieuwe generaties gelovigen die zich in willen zetten voor mens en wereld. Ook de verhalen in dit boek laten zien hoe over grenzen van kerkgemeenschappen heen in het concrete leven van alledag ontmoeting met de onbekende ander tot stand komt.

Op verhaal komen in een binnenstadsparochie

Wat is jouw verhaal? Wat is je achtergrond, wie ben je? Hoe kom je bij de Nicolaasparochie terecht?

"Mijn naam is Eugène Brussee, ik ben gelukkig getrouwd met Susanne en we zijn gezegend met twee dochters, Beaudine (6) en Gabriëlle (1). Ik ben diaken en als zodanig werkzaam in de Nicolaasparochie. In september 2003 ben ik hier begonnen als pastoraal opbouwwerker, naast pastor Stam, die toen pastoor werd. Toen ik mij na mijn studie theologie bij het bisdom meldde, vroeg de personeelschef van het bisdom mij om hier te komen werken en samen met pastor Stam mee te helpen aan de opbouw van de parochie. Dat heb ik in eerste instantie gedaan door mensen die van huis uit katholiek zijn te benaderen, maar ook door de activiteiten van de parochie uit te breiden en waar nodig op te starten. En natuurlijk door gewoon mee te werken in het pastoraat. In september 2007 ben ik tot diaken gewijd en mag ik ook een aantal sacramenten bedienen (doop, huwelijk) en officieel preken. Ik voel me als diaken op m'n plek. Daar is wel een lange zoektocht aan vooraf gegaan. Ik heb twee jaar voor pries-

ter gestudeerd, heb een jaar in Italië gewoond en ben daarna journalistiek gaan studeren. Toen ik die studie afgerond had, heb ik een jaar noviciaat gedaan in het klooster. Maar mijn roeping lag uiteindelijk toch in mijn huwelijk met Susanne en vervolgens ook in het werken binnen de Kerk."

Op de website staat dat de Nicolaasparochie, in hartje Amsterdam, veel gelovige mensen en zoekende mensen ziet. Er komen mensen uit alle culturen. Soms als toerist, soms als nieuwe bewoners van ons land.

Daarnaast wonen en zwerven in onze parochie mensen voor wie er nauwelijks plaats is in de samenleving. Ook zij komen, omdat de kerk er voor iedereen is. Voor arm en rijk. Voor trouwe kerk-gangers en buitenstaanders. Zij horen er allemaal bij. Dat maakt kerk-zijn in het hart van de hoofdstad ook zo'n ervaring. De rijkdom aan diverse culturen en achtergronden.

Hoe geeft de parochie een thuis aan al deze verschillende groepen?

"We willen als Nicolaaskerk een open kerk zijn waar mensen zich welkom weten. Zo presenteren we ons en dat voelen mensen gelukkig ook zo. Ik hoor dat tenminste vaak terug van mensen die hier voor het eerst komen. Dat is een compliment voor de gemeenschap, die blijkbaar open genoeg is om mensen met verschillende achtergronden op te nemen. Dan kan het gaan over verschillen in culturele achtergrond of in geloofsbeleving. Of mensen zoekend zijn of juist heel devoot. Bovendien kerken de rijkste en de armste mensen van Nederland hier. Om dat te

bereiken doen we geen bijzondere dingen. We liggen natuurlijk gunstig als aanlooplek voor velen. En het is iets wat de kerk-gangers zelf ook belangrijk vinden. Het beeld van de kerk als herberg dat Jan Hendriks, een protestantse theoloog, gebruikt spreekt me erg aan. Daaraan gekoppeld heeft hij het over stamgasten en over voorbijgangers. Onze vrijwilligers zie ik als stamgasten die het voor veel anderen mogelijk maken om voorbijganger te zijn. Dat wordt in ons jubileumjaar (de Nicolaaskerk bestaat dit jaar 125 jaar) extra duidelijk. Hoe de vrijwilligers zich met hart en ziel inzetten voor de kerk, omdat het hun kerk is en tegelijk omdat ze anderen daarin willen laten delen."

Wat is rol van de Nicolaasparochie in deze buurt (op de Wallen) naast andere organisaties en kerken?

"We hebben als parochie een diaconaal/pastoraal centrum, de 'Open Deur', waar mensen terecht kunnen met levensvragen, maar ook voor hulpvragen van velerlei aard. Verder is er een oude verbinding met het drugspastoraat, omdat verschillende mensen vanuit deze kerk als vrijwilliger werken voor het drugspastoraat, maar ook omdat de klanten van het drugspastoraat hier nogal eens komen. Verder houden we rond Sinterklaas al jaren een Nicolaasactie, intussen samen met de Oude Kerk, voor prostituees. We geven hen een klein cadeautje om ze te laten weten dat we hen als mens aanspreken en ze voor ons kostbaar zijn, los van hun beroep. Vanuit de Nicolaasparochie is ook het initiatief gekomen om in het Centrum een uitdeelpunt voor de Voedselbank te starten. Daaruit voortvloeiend is ook een ander initiatief ontstaan, de oprichting van een Medicijnpot voor mensen die hun medicijnen niet kunnen betalen (waarin vanuit Oudezijds100/Kruispost z'r Albertine participeert, red.). Ik denk dat we als kerk zo een rol kunnen spelen door enerzijds aan te sluiten bij de bestaande hulpverlening en dit aan te vullen waar dat nodig is, met name waar mensen tussen de wal en het schip vallen."

Hoe wil de Nicolaasparochie een plek zijn waar mensen op verhaal kunnen komen?

"De Nicolaaskerk is elke dag open, meestal van 11.00 tot 16.00 uur. Daar maken veel mensen gebruik van, meer dan honderd-

duizend per jaar. Om even een kaarsje op te steken of rustig in de kerk te bidden. Elke dag is hier ook een viering. Bovendien kunnen mensen hier terecht voor een gesprek. En er zijn allerlei geloofsgroepen waar mensen inspiratie op kunnen doen en met anderen hun geloof kunnen delen. Ook kunnen mensen hier genieten van mooie muziek en actief of passief meebidden met de 'evensong' op zaterdagmiddag of de Latijnse vespers op zondagmiddag."

Hoe kom je zelf op verhaal?

"Door een rustige dag door te brengen met mijn gezin, daar kan ik echt van tot rust komen. Maar ook de viering van de Eucharistie is een moment om op adem te komen, het is één van de belangrijkste momenten om mijn verbinding met de Heer vorm te geven. Bovendien probeer ik elke week een beetje te studeren, met name over Augustinus. Ik ben heel voorzichtig begonnen aan mijn proefschrift. Het werken daaraan geeft mij nieuwe energie, net als bijzondere ontmoetingen dat kunnen geven. En eens per jaar breng ik een paar dagen in stilte door in de vorm van een retraite. Ook dat is een belangrijk moment om op verhaal te komen."

Op verhaal komen over grenzen heen

Wie ben je? Hoe ben je op Oudezijds 100 terecht gekomen?

"Ik ben Joan Lena, ik ben 37 jaar, single en kom oorspronkelijk uit Albanië, waar ik geboren ben. Ik heb drie jaar gestudeerd aan een orthodox theologisch seminarium in Albanië. Daarna heb ik nog eens vijf jaar theologie gestudeerd aan de Universiteit in Tessaloniki (Griekenland). In die periode kwam er tijdens een cursus een broeder van Taizé spreken en besloot ik om Taizé te gaan bezoeken. Na mijn studie heb ik gewerkt voor het Albanese Bijbelgenootschap aan een vertaling van het Griekse Nieuwe Testament naar het Albanees, samen met een rooms-katholieke priester en een protestantse pastor. Toen deze vertaling afgerond was, heeft mijn aartsbisschop mij gevraagd of ik verder zou willen gaan met deze opdracht, maar dan voor het Oude Testament. Daarvoor moest ik Hebreeuws leren en met een beurs van het

NBG ben ik naar Amsterdam gekomen om aan de VU de Master in Bijbelvertaling te doen.

Ik kende Lobke Timmerman via Taizé en ben een keer bij haar op bezoek gegaan toen ze nog in de gemeenschap woonde. Tijdens een weekenddienst van Lobke heb ik een keer geholpen met koken en later ben ik ook weekenddiensten gaan doen. Ik deed toevallig een cursus samen met Luc Tanja, destijds communitylid, en hij vroeg me of ik eens in de twee weken voor Oudezijds 100 zou willen koken. In de zomer van 2009 heb ik een paar maanden in de gemeenschap gewoond, omdat ik graag met anderen samen wilde leven en op Uilenstede in mijn eentje woonde. Vanaf maart 2010 heb ik een vaste kamer in de gemeenschap."

Kun je iets vertellen over je onderzoek?

"Ik wilde graag promoveren in Hebreeuws, maar dat was financieel niet mogelijk. Aan de PThU in Kampen zochten ze een orthodoxe kandidaat voor een promotieonderzoek van de Griekse handschriften vanuit orthodox perspectief. Ik bestudeer homiletische handschriften (preken) van kerkvaders uit de 8e tot en met de 16e eeuw. Hier ben ik al twee jaar mee bezig en er zullen nog twee jaar volgen. Het doel van dit onderzoek is om de basis te leggen voor een wereldwijde catalogus voor dergelijke handschriften. En om de samenhang te bestuderen tussen de preken van deze kerkvaders en de Bijbelse geschriften."

Zie je een relatie tussen het jaarthema Op verhaal komen en jouw onderzoek?

"De orthodoxe kerk wordt vaak gezien als een liturgische kerk en het is daarom interessant dat alle Bijbelse verhalen en de belijdenissen van de kerk *gezongen* en *gevierd* werden. Het gaat dus niet alleen om de rituelen, maar zeker ook om de didactische betekenis van de Bijbelse verhalen en de belijdenissen. Door deze teksten te zingen, maak je je Bijbelse verhalen en verhalen over heiligen eigen. Ze worden als het ware deel van jouw eigen wereld. Juist dit aspect van mijn onderzoek helpt mij om dieper in de essentie van mijn eigen traditie te komen en niet alleen te focussen op de uiterlijke aspecten."

Wat betekent het leven in een oecumenische gemeenschap voor jou?

"Het gezamenlijke gebed brengt mensen van verschillende tradities samen, meer dan theologische discussies. Niet het theoretische, maar het praktische brengt ons samen. Oecumene krijgt betekenis niet alleen doordat theologen van verschillende tradities met elkaar in gesprek gaan, maar vooral doordat mensen het alledaagse leven met elkaar delen. Dat is voor mij het belangrijkste aspect van oecumene: het gemeenschappelijke leven van christenen met verschillende achtergronden. Ik heb ontdekt dat wat ons samenbrengt, is dat we allemaal mensen zijn en dat we dezelfde Heer dienen."

Wat heb jij persoonlijk met het jaarthema?

"Verhalen zijn in de Albanese cultuur belangrijk om levenservaring, vreugde *en* zorgen, over te dragen op nieuwe generaties. Verhalen bieden hoop in uitzichtloze tijden en ze leren ons om realistisch te blijven en onszelf niet te verliezen. Toen ik klein was, vertelden mijn grootouders mij verhalen over trouw en eerlijkheid. Hoe helden bereid waren hun leven te verliezen voor trouw, eerlijkheid en rechtvaardigheid. Ik herinner me ook verhalen over solidariteit met armen. Zoals het verhaal over een mythische figuur Zana, die een arme man hielp om een vaas met goud te vinden, die hij met de armen moet delen. Het toont mij hoe belangrijk mythische elementen in verhalen zijn. Ze bieden mensen de mogelijkheid om te dromen en over grenzen heen te stappen. Blijf niet bij de status quo, leg je er niet bij neer, maar laat je horizon verbreden."

Boekbespreking

Heilig. Gewoon nu

In september 2010 bracht de remonstrantse predikant Bert Dicou in het kader van zijn studieverlof twee weken door op Oudezijds 100. Het verblijf in onze gemeenschap vormt de directe aanleiding voor het schrijven van het recent gepubliceerde boek *Heilig. Gewoon nu*. 'Na die twee weken had ik helemaal de smaak te pakken van het buitengewone dat niet zo ver weg is. Ik ging op zoek naar voorbeelden van het heilige in het gewone en besloot er een boek over te schrijven.'

Heiligheid, schrijft Dicou in zijn inleiding, is een omstreden begrip; heel wat 'heilige mensen' zijn van hun voetstuk gevallen, doordat ze precies het tegenovergestelde deden van datgene waar zij zeiden in te geloven. Tegelijk is de behoefte aan het heilige, iemand te volgen die meer is dan jij, in onze cultuur ingebakken. De auteur is voor zijn boek op zoek gegaan naar voorbeeldfiguren die nagevolgd worden. *Heilig. Gewoon nu* portretteert een aantal mensen, 'moderne heiligen', die in deze tijd als voorbeeldfiguur of rolmodel (zouden kunnen) dienen. Personen die inmiddels brede erkenning kregen als voorbeeldfiguur, zoals Moeder Teresa, frère Roger, Albert Schweitzer en Nelson Mandela. En een aantal 'heiligen' van dit moment: kleinschalige, creatieve wereldverbeteraars, die vaak geïnspireerd werden door voorbeeldfiguren uit het verleden. Interviews met deze hedendaagse 'heiligen' bieden veel herkenning voor wie bekend is met het christelijke gemeenschapsleven zoals dat van Oudezijds 100.

Door de beschrijvingen van grote voorbeeldfiguren en de interviews heen worden dwarsverbanden zichtbaar over de grenzen van eigen kerkgemeenschappen: Franciscus, Franse priester-arbeiders, frère Roger, Moeder Teresa en Dorothy Day blijken inspiratiebron voor hedendaagse 'heiligen' met zeer diverse christelijke achtergronden. Zeker opvallend is dat veel van de geïnterviewden hun roeping en hun idealen gezamenlijk praktisch vorm geven. Kennelijk helpt het om niet alleen, maar

in verbondenheid met anderen een antwoord te geven op de problematiek van armoede, illegaliteit, maatschappelijke achterstand of milieuvervuiling. Hiervan getuigt ook het gesprek over de geschiedenis van Oudezijds 100 dat Dicou met fr Rolf hield op Maria ter Claesze. Een verslag ervan is opgenomen in het vijfde hoofdstuk onder de titel 'Een vrolijk open klooster. Oudezijds100'.

Heilig. Gewoon nu hoopt te inspireren en dat doet het. De gevarieerde opzet, de levendige interviews en de beeldcollages van Rob Becker maken het een aansprekend boek. De tien tips – met een knipoog – om heilig te worden, dragen er bovendien toe bij dat de lezer het onmogelijk zomaar naast zich neer kan leggen.

Heilig. Gewoon nu
Bert Dicou & Sigrid Coenradie
Meinema, 2012
ISBN 9789021143071

Column Kruispost

Nood breekt wet

Vorige maand bezocht een man uit Ghana mijn spreekuur op de Kruispost. Hij was depressief. Die avond was het niet druk en we spraken bijna een uurlang met elkaar. We hadden meer gemeen dan we op het eerste gezicht dachten. Niet dat ik ook depressief was, maar toen ik in het noorden van Ghana werkte, bleek ik jarenlang vlakbij zijn geboortedorp gewoond te hebben en we hadden zelfs een aantal gemeenschappelijke kennissen in de regio.

Mijn ervaringen in Ghana heb ik verwerkt in mijn debuutroman *Nood breekt wet*, die deze maand verscheen bij Uitgeverij Prometheus. In het boek leef je mee met de jonge tropenarts Tom die na negen jaar studeren vol idealen en verwachtingen vertrekt naar een vergeten uithoek van Ghana. Het boek beschrijft hoe zijn idealen geconfronteerd worden met de harde realiteit en hoe Afrika hem verandert.

Terwijl ik in gesprek ben met de Ghanese man op Kruispost, realiseer ik me dat ik het boek net zo goed andersom had kunnen schrijven. Over een jonge Ghanese, die droomt van een leven in Nederland en na jaren sparen en voorbereiden het laatste geld leent van allemaal familieleden en via een ondergronds netwerk vol verwachtingen naar Nederland komt. Om daar te ontdekken dat de realiteit ook hier hard kan zijn.

Mensen hebben soms meer gemeen dan ze op het eerste gezicht denken.

*David van Bodegom
Arts op Kruispost*

PS:

Er ligt een exemplaar van *Nood breekt wet* op Kruispost. Wie het leuk vindt, kan de eerste 20 pagina's lezen op www.davidvanbodegom.nl

Kroniek

Vierdagen

Op 6 februari werden Daniel en Dylan geboren, zoontjes van Blanka. De tweeling zag het levenslicht in het ziekenhuis, maar een paar dagen later woonden ze al met hun moeder in het vaderhuis. En 7 maart werd in Londen Jesse Jonathan geboren, zoon van oud-gemeenschapsleden Claire en Pieter Bas, broertje van Amy.

Kimberley was met haar zoon Nashawn deze winter een tijd in het warme Suriname en dat was niet alleen om van de zon te genieten, want ze kwam terug als getrouwde vrouw! Op 29 december trouwde ze in Paramaribo met haar Jermany. Dichterbij huis traden Hanne en Rob in het huwelijk, op 23 maart was de kerkelijke inzegening van hun huwelijk in de Anglicaanse Christ Church.

Jubilea werden gevierd bij Maria ter Claesze, waar de dames Stoker en mevrouw Heida zich respectievelijk 12,5 en 20 jaar inzetten voor de gemeenschap in Waskemeer. Dat is in de afgelopen periode dankbaar en op enthousiaste wijze gevierd met de uitreiking van een gedenkteken.

Verjaardagen, jubilea, huwelijken, jaarlijks terugkerende feestdagen, hoe feestelijk ook, zeggen eigenlijk allemaal hetzelfde: de tijd gaat door, daar valt niet aan te tornen en met het doorgaan van de tijd wordt alles en iedereen ouder. Desondanks kan er soms ook een feestje gevierd worden, omdat er verjonging heeft plaatsgevonden. Kruispost heeft een verjongingskuur ondergaan en de operatie is geslaagd! Het had wat voeten in de aarde en het vergde veel geduld en improvisatievermogen, omdat de gesprekken zoveel mogelijk door moesten gaan, maar Kruispost is opgeknapt. 30 maart wordt deze verjonging gevierd met allen die deze facelift mogelijk hebben gemaakt.

Meeleven

In december waren tochtgenoten Brenda en Matthijs in Canada om Brenda's familie te bezoeken. Toen ze daar verbleven, bleek het niet zo goed te gaan met Brenda's moeder. Onderzoek in het ziekenhuis wees uit dat er reden was tot grote zorg: er werd kanker geconstateerd. Daarna ging alles heel snel, Brenda en Matthijs waren net een paar dagen terug in Amsterdam, toen ze op 24 december te horen kregen dat Brenda's moeder was over-

leden. Op woensdag 28 december werd ze begraven. Nog meer droevig nieuws bereikte ons: onze maatschappelijk werkster voor Kruispost Margje overleed op 19 januari, ze werd op 25 januari in Bloemendaal begraven.

Ontvangen bezoeken

Elliot heeft half januari een week binnen de gemeenschap gelogd. Een groep jongeren van de Christengemeenschap uit Antwerpen kwam ter voorbereiding op hun jeugdwijding een zaterdag in februari naar Amsterdam. Ze bezochten het morgengebed en kregen een rondleiding van br Sjoerd.

De ouders en broer van Elsbeth hebben een weekend in het Vaderhuis gelogd. Jens, uit Denemarken, kwam 28 februari en bleef deze keer een maand. Hij heeft enkele vertrekken opgeknapt.

Bij Maria ter Claesze moesten wat afspraken worden afgezegd omdat sr Georgine ziek was, gelukkig gaat het weer beter. Op 23 februari maakten de bewoners van Maria ter Claesze kennis met de Deborah gemeenschap uit Uithuizen, een contact dat zeker in de toekomst zal worden vervolgd. Meteen daarna kwam het team vanuit Boskoop dat jaarlijks de terreinen rond Maria ter Claesze fatsoeneert door het snoeien van bomen en struiken. Dit gebeurt al meer dan dertig jaar onder de vakkundige leiding van John van Klaveren.

Op 10 februari werd in de Universiteitsbibliotheek van Utrecht het boek *Heilig. Gewoon Nu* van Bert Dicou en Sigrid Coenradie gepresenteerd. Een hoofdstuk in dit boek draagt de titel: 'Een vrolijk open klooster. Oudezijds100'. Naar aanleiding daarvan volgde een bezoek van twee vertegenwoordigers van de Remonstrantse gemeente Groningen aan Maria ter Claesze met de uitnodiging tot een gezamenlijk gesprek in april. Zie ook de boekrecensie in dit Kajuitnieuws.

Uitgaande bezoeken

Tochtgenoot Marco was van eind november tot begin januari in Paraguay om tijd met zijn familie door te brengen. Spe Gaudentes was een lang weekend op Maria ter Claesze in het kader van de jaarlijkse winterretraite. In de voorjaarsvakantie verwisselden diverse gemeenschapsleden Amsterdam voor andere oorden: tochtgenoot Coby was een weekje op La Palma, Joan was een week in Israël, Matthijs M. reisde naar Croatië, familie De Bruijn

was een week in het Duitse Lübars, familie Sinke op Maria ter Claesze en familie Mulder verbleef in België. Larissa bracht voor het eerst sinds jaren een bezoek aan haar land van herkomst, Wit-Rusland. Willemijn was het grootste deel van de maand maart in Parijs, waar ze een tentoonstelling van haar beeldende kunst. Brenda en Matthijs tg gingen in maart een paar dagen op retraite in een klooster in het Belgische Brugge. zr Rosaliene hield een presentatie voor vrouwenvereniging Passage in Abbenes. Matthijs tg en zr Rosaliene bezochten 8 maart de dag voor kleine leefgemeenschappen in Nieuwkuijk. En op 9 maart bezochten enkele leden van de community de feestelijke heropening van de Elthetokerk in Amsterdam-Oost, waar naast een speel-o-theek en een eetcafé, nu ook een leefgemeenschap gevestigd is.

Kerkelijk jaar

Terwijl ik bezig ben deze kroniek te schrijven, leven we in de gemeenschap in de veertig dagen voor Pasen. Dit betekent dat er veel kleine dingen anders gaan in de dagelijkse gang van zaken. De subtiele versoering van de dagelijkse gebeden zal niet iedereen opvallen, maar dat er geen vlees wordt gegeten en geen toetje, valt iedereen zeker op, net als de stilte tijdens de maaltijd. Tijdens de vastentijd zijn de woensdagavonden geestelijke vorming voor de hele gemeenschap. Deze keer worden de avonden georganiseerd door de vier tochtgenoten, die zich lieten inspireren door het boek *Feest van de navolging* van Richard Foster over geestelijke oefeningen. Pasen wordt dit jaar gevierd met de nadruk meer buiten de gemeenschap, zodat ieder in de gelegenheid is dit feest te vieren met de eigen kerkelijke gemeenschap.

Met Hemelvaart staat er weer een pelgrimage op de planning. Dit jaar gaan we helemaal naar Frankrijk en daar hebben we een goede reden voor. We willen 18 mei de bruiloft van Bram en Annalyne meevieren in la Faye!

Uw croniqueur

vanuit *gemeenschap* Spe Gaudentes

Communitaire Gemeenschap Oudezijds 100

Oudezijds Achterburgwal 100
1012 DS Amsterdam
t 020 - 626 66 34
f 020 - 627 72 83
info@oudezijds100.nl
<http://www.oudezijds100.nl>

Voor giften:
Stichting Vrienden van Oudezijds 100
ING, 56295